

Միպիւ

Ագռավները

Մն պատանքին ներքև ամպոտ գիշերին
Արյունի թուխ մառախուղ մը կ'երկարի.
Հրորնդյուններ լացի կոծի կը մարին
Մահասարսուտ դաշտին վրրա պայքարի:

Հիմա ճիշերն համակ լրոած են արդեն,
Դիակներու վրրա մահը կը շրջի,
Եվ ագռավներն իրենց սևը կը բարդեն
Համատարած խորունկ սուգին հետ շուրջի:

Կը մոտենան կոչնականները մահվան.
Կըտուցներն իրենց քաղացի տենդով կը հևան,
Լանջքերն իրենց քաղցի տենդով կը հևան,
Ու կը կառչին մագիլներնեն երկաթե:

Այստեղ ինկած գինվոր մոր դեռ մեռած չէ
Բայց դնդեր միսկ խըլրտելու ապիկար,
Իր սերերը, իր հուշքերը կը կոչե
Հերոսական գրլուխն հակած դեպի վար:

Ագռավներու հոծ թափորը կը թառի
Ծաղիկ կյանքին վեհ արյունը ծրծելու.
Այս սիրատենչ սրտին վրրա քաջարի

Զինվորն, ավա՛ղ, հիմա բախտին է հըլու:

Ամեն կողմն կըռինչքներով կը վազեն,
Եվ արյունի ճապաղիքներ կը հոսին,

Բըզըքտելով հոշ-հոշ դենքեն ու վիզեն
Դեռ բաբախուն թարմ բեկորները միսին . . .

Անգո՛ւթ, անգո՛ւթ սև ագռավներ մարդակույ
Անկարեկիր իր թարմության ու գեղին,
Ի՛նչպես իր հուսկ հեծեծանքին կ'ըլլաք խույ .
Անե՛ծք ձեզի, անե՛ծք բոլոր ձեր ցեղին . . .

Բայց... կը խորհիմ, ո՞րն ավելի է անգութ .
Մարդի՞կ, որոնք գիտակցորեն գիշակեր,
Կը հոշոտեն զիրար փառքի համար սուտ
Քայքայելով բյուր երազներ ու կյանքեր:

Թե թռչուննե՞րն անբան, անմիտ, անոթի,
Որ անգիտակ մեր ըզգացմանց թանկագին,
Կ'արշավեն հոն որտեղ կյանքը կը դադրի,
Հագուրդ տալու իրենց քաղցին, պապակին:

1915